

τελευταίον ἀσπασμὸν πρὸς τὸν γράφοντα τὰς ἀναμνήσεις ταύτας, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπλήσθησαν δακρύων. «Δὲν κλαίω, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁλως περίλυπος, διότι χωρίζομαι ἀπὸ σοῦ· κλαίω τὴν ταλαίπωρον Ἑλλάδα· ὅπως τρέχετε, πολὺ δὲν θὰ περᾶσῃ καὶ θὰ τὸν φονεύσατε (ἐννοεῖ τὸν Κυβερνήτην), καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ φονεύσατε καὶ τὴν πατρίδα».

Τὸ προφητικὸν τοῦτο λόγιον ἐσημαίωσα ἅμ' ἀποβῆς, καὶ ἔφριξα ὅτε μόλις μετὰ ἓνα μῆνα ἐπληρώθη ἡ ἀπαισία πρόρρησις! Μικρὰ βολίς κατεβίβασεν εἰς τὸν τάφον ἐκείνον ὑπὲρ οὗ καὶ οἱ πολέμοι αὐτοῦ ἐβλήθησαν ἐν ἐθνικῇ συνελεύσει (1813) ἀνδριάντα, καὶ κατετήμια τὴν μόλις ἀνακύψασαν Ἑλλάδα, καὶ ἐνεκόλαζεν εἰς τὸ μέτωπον αὐτῆς τὸ αἶσχος τῆς πρώτης ξενικῆς κατοχῆς (*).

N. Δ.

ΝΑΟΣ ΕΝ ΒΑΚΟΥ.

—0—

« Ὅτε τὸ 1854 ἔτος, λέγει τις περιηγητὴς ἡμῖν εἰς Τίφλιν, ἤκουσα πολλὰ τεράστια λεγόμενα περὶ τοῦ ἐν Βακού ναοῦ, ἀνήκοντος εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν λατρευόντων τὸ πῦρ (**). Καὶ χάριν λοιπὸν περιεργίας καὶ ὅπως συμβιβάσω τὰς ἀντιπραγματικὰς εἰδήσεις ὅσας ἐλάμβανον, ἀπεφάσισα νὰ ἐπισκερθῶ μόνος μου αὐτόν. Γενομένης δὲ γνωστῆς τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεώς μου, κύριοι τινες καὶ κυρίαι ἐπίσημοι, προέτειναν νὰ με συνοδεύσωσι. Πρακτικωθέντες λοιπὸν ἀναχωρήσαμεν ἐκ Τίφλινος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου.

« Διατρέξαντες ἐν πρώτοις τὴν δεξιὰν ὁχτὴν τοῦ Κόρου, διήλθομεν μετὰ ταῦτα, ἐν μέσῳ καύσωνος ἀρρηκτοῦ, δι' ἀπεράντων πεδιδάδων αὐχμηρῶν, οὐδὲν ἄστυον εὐρίσκοντες οὔτε κατὰ τοῦ ζέοντος ἡλίου, οὔτε κατὰ τῶν μυριάδων τῶν κωνώπων οἰ-

τινες κατεδίωκον ἡμᾶς ἀνηλεῶς βομβοῦντες καὶ δάκνοντες.

« Αἱ πεδιάδες αὗται, ἐν ὧρα μὲν χειμῶνος κατακλύονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων τὰ ὅποια καταρρέοντα λαύρως ἀπὸ τῶν παρκατεμένων δύο ὁρέων, συγκροτοῦσι βαθύτατα ῥεύματα· τὸ δὲ θέρος ξηραίνονται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλὰ καθίστανται σχεδὸν ἀδιάβητοι. Ὅτε ἐπεχειρίσαμεν νὰ διαβῶμεν αὐτάς, οἱ χεῖμαρροι ἦσαν εἰσέτι τοσοῦτον ἀκάθεκτοι, ὥστε βιβάτως ἤθελον παρασύρει ἡμᾶς ἂν οἱ ὁδηγὶ δὲν ἦσαν καὶ γενναῖοι καὶ δραστήριοι. Καὶ ὁμῶς σκεῖνη τινὰ καὶ ἐρόδια κατεποντίσθησαν. Μετὰ μικρὸν ἐπεράσαμεν ἐπὶ γέφυρας καὶ ἄλλον ποταμὸν, ἀλλὰ μικρότερον, ὀνόματι Κράμ.

« Τὴν γέφυραν ταύτην κατασκευασθεῖσαν τὴν 16^η ἐκατονταεταρίδα ἐκ πλίνθων, οἱ μὲν Τάρταροι ὀνομάζουσι γέφυραν κατερηρμιμένην, οἱ δὲ Ῥώσοι ἐρυθρὰν. Ἐπέρησε δὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα ἂν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γεωργίας, Γεώργιος Ῥοστάν, ἀνασκεύασεν ἐκ θεμελίων αὐτὴν μεταχειρισθεῖς ὑπερμεγέθεις βράχους τοὺς ὁποίους ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦ κύτους τοῦ ποταμοῦ. Ὁμοιάζει δὲ σήμερον ἐρείπιον ῥωμαϊκὸν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

« Μετὰ τὴν ἀγρίαν ταύτην ἔρημον, ἡ Ἐλισαβετπόλις, πόλις Ταρταρικὴ ἐφάνη εἰς ἡμᾶς ἄλλη ὁάσις. Ἐν μέσῳ κήπων μεγαλοπρεπῶν, μεστῶν ἀνθέων σπανιωτάτων καὶ καρπῶν, καὶ δένδρων ὑπερνεφῶν, καὶ οἰκιῶν χθαμαλῶν καίμενων ὑπὸ δασύφυλλα καὶ εὐωδέστατα ἄλση, καὶ στενωπῶν ἀνθοσκεπῶν, ἐνομίζομεν ὅτι εὐρίσκόμαθα εἰς τὸν παράδεισον.

« Ὅτε ἐφθάσαμεν ὑπεδέχθη ἡμᾶς μετὰ μεγίστης εὐμενεῖας καὶ φιλοφροσύνης ὁ Κ. Μαλικὸς, πλούσιος Ἀρμένιος. Παρεχώρησε δὲ εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν ἄμικξαν αὐτοῦ, τὴν μοναδικὴν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ἵνα περιηγηθῶμεν τὰ περίχωρα.

« Δέκα ἡμέρας διετρίψαμεν εἰς τὴν μαγευτικὴν ταύτην Ἐδέμ, καὶ μετὰ ταῦτα διευθύνθημεν εἰς Σχμακκί, πόλιν Περσικὴν, καίμενην ἐπὶ κλιτύος ὄρους ζοφώδους καὶ καπνώδους. Αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως ταύτης εἰσὶν ἀκάθεκτοι, καὶ ἠπορήσαμεν ἰδόντες ἀγροίκους χωρικοὺς ὑφαίνοντας μετ' ἐργαλείων βραχύτων τὰ πολύτιμα μεταξωτὰ ἄτινα, αὐτοὶ μὲν φοροῦσι πάντες ἀναξαιρέτως καὶ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, ἡμεῖς δὲ ἐν Εὐρώπῃ τιμώμεν καθ' ὑπερβολήν.

« Πλούσιός τις Τάρταρος παρεχώρησεν εἰς ἡμᾶς μέρος τῆς οἰκίας αὐτοῦ, εὐρωπαϊκῶς σχεδὸν εὐτραπισμένον· αὐτὸς δὲ ἀπεχώρησεν εἰς τὸ χαρμί του, τὸ ὅποιον συνήνεσε μὲν μετὰ ταῦτα νὰ ἐπισκερθῶμεν, ἀπὸ ὁμῶς ἀπέκρυψεν ἐπιμελῶς τὰς γυναῖκάς του ἀπὸ παντὸς βιβάλλου βλάβματος.

« Ὀλίγον διετρίψαμεν ἐνταῦθα, καὶ τὴν 4^η ἰουνίου ἐφθάσαμεν εἰς Βακού. Ἡ Βακού εἶναι πόλις ἰσχυρὰ, καίμενη 50 περίπου χιλιάμετρα μακρὰν τοῦ Σχμακκίου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σχριβάν. Παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν πρὸς τὴν Ῥωσίαν τὸ 1720 ἔτος, ἀνεκτίθη τὸ 1735, καὶ πάλιν ἐπανήλθεν ὀριστικῶς εἰς τοὺς Ῥώσους τὸ 1801. Ἐχει δὲ τὸν ἀξιολογώτερον τῶν λιμένων τῆς Κασπίας. Πλη-

(*) Καὶ ἡμῶς ὁ Morning Post ταύτην τὴν περίοδον τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος τιμᾷ πρὸ πάσης ὁδοῦ, καὶ μέμφεται ἡμᾶς ὅς ἤττον φιλοπατρίδας σήμερον ἢ τότε! Ἰδοὺ αὐτὰ αὐτοῦ τὰ λόγια, ὅπως ἀναγνωσκόνται ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῶν συζητήσεων τῆς 11 (28) Αὐγούστου τοῦ ἔτους ταύτου· « Nous ne savons s' il existe au sein du parti national un accord quelconque pour recourir à la violence. Le patriotisme des Grecs n' est peut-être pas aussi ferme, aussi solide qu' il l' était lorsque les Capodistria s' assemblèrent à Napoléon de Romanie. » Ἦτοι « Ἀγοῦμεν ἔκκ' ἐν τῇ ἰονικῇ μερίδι ὑπὸρχη συμφωνία τις ἵνα καταρῶγῃ εἰς τὴν βίαν. Ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ὥς τότε σταθερὸς καὶ τότε ἀτρέμντος ὅσω ἦτο ἐπὶ τῶν Καποδιστρίων ἐν Ναυπλίᾳ. » Κακουργήματ' λοιπὸν πολιτικὰν συμβουλεύουσιν ἡμᾶς νὰ πράξωμεν ἵνα εὐδαμονήσωμεν! Ὡς φρίκη!

(**) Τὸ ἔθος τοῦ λατρεῖν τὸ πῦρ εἶναι ἀρχαιότατον παρὰ τοῖς Πέρσας, καὶ οὐδὲν ὁμῶς δὲν εἶχον. « Πέρσαι τοίνυν λέγει ὁ Στράβων (Περσικὴ, βιβ. 15), ἀγάλματα μὲν καὶ βωμοὺς εὐχ' ἰδρύονται... τιμῶσι δὲ καὶ ἔλαιον... καὶ πῦρ καλ. ΣΗΜ. ΠΑΝΔ.

σίαν αὐτοῦ εὐρίσκονται πηγαὶ πετρελαίου ἢ νάρθας, διδούσης τροφήν εἰς μεγίστην ἐμπορίαν.

» Πᾶσαι αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως εἰσὶ μᾶλλον ἐρείπια καλυβῶν λευκόττα, ἔχουσαι δώματα ἀνώμαλα καγρισμένα μετὰ ἀσφάλτου, ὥστε ὑπολαυθά- ναις αὐτάς ἐσκεπασμέναις ὑπὸ ἀπεράντου συνδόνος.

» Ἐπετεσφθίμεν τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ τζαμίον, ὃ καδομήθη πολλάκις ὑπὸ τῶν πιστῶν. Ἐντὸς τοῦ δὲ πρίγκηψ Γρηγόριος Καγγάριν καὶ ἐγὼ, ἐσχεδία-

Ο ναὸς οὗτος, 35 βέρστια ὄν μακρὰν τοῦ Βακοῦ, καίται ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Κασπίας. Ἐχει δὲ σχῆμα ἀνώμαλον, κατέχον 200 τετραγωνικῶν μέτρων ἐπιράνειαν, καὶ ὁμοιάζει φρούριον Περσικόν. Ἀλλὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀγνοοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοὶ τοῦ μέρους ἐκείνου. Λέγουσι μόνον ὅτι ἀνθρωποειδὲς καὶ καδομήθη πολλάκις ὑπὸ τῶν πιστῶν. Ἐντὸς τοῦ τοίχου τῆς περιοχῆς ἐχούσης πᾶχος τριῶν μέτρων,

Περολάτραι.

γραπτόμεν τὸ πλοῦσιον παλῆτιον τῶν Χάνων, οἱ καδομήθη ὑπὸ τοῦ Ἀβθίς· τὸ παλῆτιον τοῦτο ἀνεκκινήθη μεγαλοπρεπῶς πρὸ τινῶν ἐτῶν.

» Τὴν ἐπισύσαν ὁ φρούραρχος καὶ ὁ διοικητὴς προσεκάλεσαν ἡμᾶς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς πηγὰς τοῦ νάρθας. Μετὰ δὲ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην δι-

Ταρτάρων ἱππέων, πρὸς τὸν ναὸν τοῦ αἰωνίου Πυρός.

ὑπάρχουσι πεντήκοντ' ἀνὰ περίπου καλλεῖα ἄνευ πα- ραθύρων. Ἐν δὲ τῇ περιοχῇ αὐτῇ εἶδομεν πλῆθος λίθων ἀτάκτως σεσωρευμένων ἐν εἶδει πυρῶν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ναὸν τετραγώνου σχήματος, ἔχοντα ὅλον ἄνωθεν κλιβάνου ὁμοιάζοντος κρατήρι· ὑπο- βυστάζεται δὲ ὑπὸ τεσσάρων κίωνων ἢ μᾶλλον ἐ- στήνθημεν, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ εἰκοσι περίπου σιῶν ὅθεν ἐξέρχονται αἱ φλόγες.

» Πρὸ τινῶν ἐτῶν τριακοντατέσσαρες Γέδραι

ἢ Ἰνδοί, λάτραι τοῦ πυρός, ἤλθον εἰς Βακοῦ ἵνα ὑπηρετήσωσιν εἰς τὸν νόον. Ἐκτοστὲ ἀπέθανον οἱ πλείστοι, καὶ ὅτε ἐπετκέσθην αὐτὸν ἔζων τρεῖς μόνον.

» Ὅτε ἐρθάσαμεν, δύο μόνον ἐστία ἀνέδιδον πῦρ· εἰς δὲ τῶν τριῶν Γέβρων, ἐστιγματισμένον ἔχων τὸ μέτωπον μετὰ λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος, προσδοκῶν βεβαίως νὰ γίνῃ ἐντελὲς νῦν, ἤναψε τὰς δύο ἄλλας ἐστίας, καὶ συγχρόνως πολλὰς ἐκ τῶν πυρῶν τῆς αὐλῆς διὰ στυπείου φλογεροῦ κρεμαμένου εἰς τὴν ἀκρὰν μακρὰς δοκοῦ. Καὶ αἶφνης ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆρ᾽ καὶ τρομερ᾽ς μάλιστα ἐκείνης νυκτός, οἱ περίλευκοι τοῖχοι τοῦ ναοῦ ἐφωτίσθησαν· φλόξ δὲ μακρὰ καὶ ἐρυθρὰ ἀνευ καπνοῦ, ἀναθρώσκει ἀπ' ἐκάστης ἐστίας, καὶ φαίνεται διασχίζουσα τὸν οὐρανόν. Ἐννοεῖται πόσῳ μεγαλοπρεπὴς εἶναι ἡ φοβερὰ αὕτη θεά.

» Ἀλλὰ τῆς θερμῆς κορυφωθείσης, ἠναγκάσθημεν νὰ καταφύγωμεν εἰς μεγάλην τινὰ αἰθούσαν κειμένην ἐπὶ τοῦ πυλῶνος, ὅπου εὔρομεν δεῖπνον πολυτελές, καὶ ἐδέσματα, τέϊον κλ. μαγειρευθέντα ἐπὶ τοῦ γιγαντείου ἐκείνου ὀπτανείου. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον μεταβάντες εἰς ἐν τῶν κελλείων, αἵτινα κλιβάνους μᾶλλον ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωσι, παρεστάθημεν εἰς θρησκευτικὴν τινα λειτουργίαν τελουμένην καθ' ἐκάστην ὑπὸ τῶν τριῶν Γέβρων.

» Βήματά τινα μακρὰν τοῦ ναοῦ ὑπάρχει φρέαρ, ἀληθὲς κάμινος ἀσθέστου· τὸ φρέαρ τοῦτο, ἀνασκαφέν πιθανῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πυρολατρῶν, ἔχει ἐπιράνειαν μὲν 4, βάθος δὲ περίπου 15 μέτρων τετραγωνικῶν.

» Ἀναχωροῦντες ἠνάψαμεν καὶ ἡμεῖς πολλὰς πυράς, ὥστε θὰ ἐξελάμβανες αὐτὰς ὡς λύχνους κειμένους κατὰ γῆς.

» Ἦτο τότε δευτέρα ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐπειδὴ δὲ ἦτο διεξοδικὴ ὁ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἐμέλλομεν νὰ διατρέξωμεν, θ' ἀποπλανώμεθα βεβαίως, ἂν οἱ ὁδηγοὶ δὲν ἤναπτον τὰς μακρὰς ξυλίνους λαμπάδας των, ὧν ἐκάστη ἀκρὰ εἶχεν ἄγκυστρον σιδηροῦν, ἀπ' οὗ ἐκρέματο στυπεῖον τὸ ὁποῖον ἔβρεχον συνεχῶς ἐντὸς ἀγγείου περιέχοντος ἔλαιον νάρθηος. Ἐπανελθόντες εἰς τὴν πόλιν, παρεμείναμεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν δημόσιον κήπον, τὸν ὁποῖον μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας κατεσκευάσαν οἱ Ῥῶσοι. Παρεστάθημεν δὲ καὶ εἰς κωμωδίαν δραματισθεῖσαν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἔχουσιν ὑπόθεσιν ἐπεισόδιόν τι τοῦ ἐπὶ Ναπολέοντος πολέμου. Τὰ ἐνδύματα, εἰ καὶ ἐκ τοῦ προχείρου γινόμενα, ἦσαν ἀρμόδια· τὸ δὲ πρόσωπον τῆς γυναικός, τῆς ὁποίας ἡ ἀφοσίωσις ἦτο τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς κωμωδίας, παρίστανέ τις στρατιώτης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Μετὰ ταῦτα ἀναβάντες εἰς ὑπερώον ἐπίαμεν τέϊον. Καὶ ἐνῷ ἡμεῖς ἐκεῖ ἔχυσαν, ἐν εἵδει πυροτεχνήματος, πολλοὺς πίθους ἐλαίου εἰς ὃ ἐνέβαλλον πῦρ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θάλασσα ἦτο τεταραγμένη, ἐνόμιζες ὅτι ἐβλεπες ἀπέραντον ὄφιν πύρινον.

» Ἐπιβάντες μετὰ τινὲς ἡμέρας εἰς τὴν λέμ-

βον τοῦ διοικητοῦ περιήλθομεν τὴν παραλίαν· τέσσαρα δὲ περίπου στάδια μακρὰν τῆς ἀκτῆς ἡ θάλασσα ἀναβράζουσα ἀναρρίπτει πολλοὺς πίδακας ἀερίου (gaz). Εἰς τῶν ναυτῶν ἔρριψεν ἐν μέσῳ αὐτῶν στυπεῖον ἀνημμένον, καὶ εἶδομεν αἶφνης καταφλογισθὲν μέγα διάστημα τῆς θαλάσσης. Τὸ φαινόμενον ἦτο ἀπαράμιλλον· ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν αἱ φλόγες ἐγένοντο ἀσθενέστεραι, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἐσβέσθησαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν ὑπαντιαζόντων ἀνέμων.

» Ἐκ Βωκοῦ μετέβημεν εἰς Ἀττραχάν, ὁδοιπορήσαντες ἡμέρας εἴκοσιν, ἐνῷ συνήθως ἡ μετάβασις γίνεται ἐντὸς ἡμερῶν ὀκτώ. »

ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΣ ΑΠΟΔΗΜΙΑ

ΕΙΣ

ΣΥΡΑΝ.

—ooo—

Οἱμοὶ ὁ κακοδαίμων ἐγώ! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὴν ἐνῷ ἀνελκύετο ἡ ἄγκυρα, καὶ ἀνεκυκλοῦντο πλαταγοῦντες οἱ τροχοὶ τοῦ Ἀθρίου. Ἄλλοι φεύγοντες τὸν ἀφθαλμοδόρον κονιορτὸν καὶ τὸν ἀλιτήριον καύσινα τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τρεφόμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος νὰ ἐξιλεώσωσι τὴν ἀνίλαστον Δύσιν, ἀποδημοῦσιν εἰς Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν καὶ ἐντρύφωσιν ἐκεῖ ἐν μέσῳ θεαμάτων καὶ συμποτίων καὶ χορῶν· ἐγὼ δὲ, ὅπως φανῶ ψυχαγωγῶν τὸ κεκμηκὸς σαρκίον καὶ τὴν ἐτι πλέον κεκμηκυῖαν διανοίαν μου, μόλις κατώρθωσα νὰ μεταβῶ τεταρτακίος, ἵνα πάθω ἴσως τεταρταῖον παροξυσμόν... ποῦ, εἰς τὴν Σύραν!

Καὶ τί ἐστὶ Σύρα; Ἄν εἶχε στόμα θ' ἀπεκρίνετο ὅπως ὁ φιλόσοφος Φερεκύδης πρὸς Πυθχόρην· «χρωτὶ δηλαδὴ», ἦτοι, ἰδὲ τοὺς βράχους μου καὶ ἐνόησε. Ἄντ' αὐτῆς ὁμῶς σοὶ ἀπαντᾷ ἡ παροιμία, ἣτις βεβαίως κατὰγεται ἀπὸ τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ τοῦ ρηθιριάσαντος Φερεκύδου, Σύρα, ψεῖρα. Τὸ κατ' ἐμὲ (καὶ ζῆτῳ συγγνώμην παρὰ Διογένηος τοῦ Λαερτίου) αἰετοῦ ἐπίστευσα, ἀπ' οὗ μάλιστα διατρέψας ἔτη δύο ἐν Σύρᾳ διέσχισα πολλάκις αὐτὴν πρὸς ἑω καὶ δύσιν καὶ ἄρκτον καὶ μεσημβρίαν, ὅτι Φερεκύδης, γόνος τῆς νήσου τῆς καλουμένης Σύρας, οὐδέποτε ὑπῆρξεν, ἀλλ' ὅτι ἦτο τὸ ἀλληγορικὸν αὐτῆς σύμβολον.

Τί λοιπὸν ἐμωρολόγει ὁ παλίμπαις Ὅμηρος ὅτε ἐκάλει (Ὀδυσ. Ο. 400) αὐτὴν

«Εὐβοίαν, εὐμήλεν, οἶνοπλοῦν, πολύπυρον;»

Ποῦ γωνία καὶν χλοερὰ, ποῦ ποιμνιον ἔστω καὶ εὐάριθμον, ποῦ σταχυοφόρος ἀγρός, ποῦ ζύλον σφόν, ὡς σφῶς τῶντι ὠνόμασεν ὁ Εὐριπίδης τὴν οἶνοδότειραν Ἄμπελον;